

σμα (13) και αι οδηγίαι (περί εκλογής) είναι όλα σύμφωνα προς αλληλα ως προς την διάταξιν των προπόντων του νομίμου πληρεξουσίου, εξηγήσας τὸν νόμον και κατὰ τὸ γράμμα και κατὰ τὴν ἔννοιαν, και τοιουτοτρόπως ἀνεσκεύασε ῥιζιδὸν τὰς παρεξηγήσεις τῶν πρὸ αὐτοῦ τάναντία ἀγορευσάντων, και περάνας τὸν λόγον ζητεῖ νὰ θέσῃ ὁ Πρόεδρος τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως.

Ὁ Παλαμίδης ἐπρότεινε νὰ διακριθῇ οὕτω τὸ ζήτημα, τῶν Κρητῶν π. χ. νὰ ἦναι ὁ πληρεξ. Κρῆς, και τῶν Ἑπειρωτῶν Ἑπειρώτας κτλ.

Ὁ Παῖκος ἐπαναλαμβάνων τὸν λόγον δικαιολογεῖται, και ὑπερασπίζει τοὺς προτέρους ἰσχυρισμούς του, ἐπιμένων εἰς τὴν γνώμην του, περαίνων τὸν λόγον οὕτως «ὁ νόμος δὲν κατηργήθη, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται».

Ὁ Α. Χ. Λόντος ἀπαντᾷ πρὸς τὸν Παῖκον, ἂν δὲν κατηργήθη, λέγων, ὁ νόμος, ἰδοὺ ἤδη ἐφαρμόζεται διὰ τῆς συγκροτήσεως τῆς Συνελεύσεως· πρότερον βέβαια δὲν ἐφηρμύζετο, διότι δὲν ἐπιτρέπετο ἡ συγκρότησις, ἀλλ' ἡ τρίτη Σεπτεμβρίου διέλυσε τὰ δεσμά.

Ἐν τούτοις εἶπε και ὁ Βουδούρης, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον ἐνίοτε ἡ παραβίασις τοῦ νόμου, ὡς ἐπράξε και ὁ Ἐπαμεινώνδας νικήσας κατὰ κράτος τοὺς ἐχθρούς διὰ τῆς παραβιάσεως τοῦ νόμου, συμπεραίνων ὅτι συμφέρει νὰ παραδεχθῶσι και οἱ μὴ ἔχοντες τὰ προσόντα τοῦ νομίμου πληρεξουσίου· ἀνέφερε προσέτι και τὸ παράδειγμα τῆς ναυμαχίας τῶν συμμάχων Δυνάμεων εἰς Ναυαρίνους κατὰ τοῦ Ὀθωμανικοῦ στόλου, ὡς νὰ ἔγεινε παρὰ διάταξιν.

Μετὰ τοῦτον ἐτέθη εἰς ψηφηφορίαν τὸ ζήτημα, ἂν τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα κατὰ τὸ ἄρθρον Ε' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 17 νόμου, εἶναι ἀναπόφευκτα τὸ νὰ γνωρισθῇ τις πληρεξ. ὕσιος, ἐξαιρουμένων πέντε ἀνδρῶν, τοῦ Μαυροκορδάτου, Κωλέττου, Μεταξά, Τζούρτζ, και τοῦ Πέτρου Μαυρομιχάλη, (ὅς τις ἐκλεχθῇ ἀπὸ ἄλλην ἐπαρχίαν τῆς Πελοποννήσου ἀντὶ τῆς Μάνης), τεθέντων ὑπὸ τὴν ἐξαίρεσιν και τῶν πληρ. τῶν σωματείων· και τοῦτο ἦτον τὸ πρῶτον ζήτημα συνοδευόμενον ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον δεύτερον, ἂν πρέπει νὰ παραδεχθῶσι τὰ πρακτικὰ καθ' ὅλοκληρίαν τῆς ἐξ. ἐπιτροπῆς, θεωρουμένων τῶν ἀποφάσεών της ἐπικυρωμένων, (ἐκτὸς τῶν ὅσα ἀνέθεσεν ἡ ἰδία εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως) ἡ διάκρισις δὲ ἐτέθη διὰ τοῦ ναί και ὅχι· ἐν τούτοις ὁ Χρ. Χ. Πέτρου εἶπεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ψηφηφορήσωσιν οἱ φικονεικούμενοι πληρεξ. οἱ, πλὴν δὲν εἰσηκούσθη.

ὑπερίσχυσε τὸ μὲν πρῶτον διὰ ψήφων 184 κατὰ τριῶν, τὸ δὲ δεύτερον κατὰ δεκαεξ.

Μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφηφορίας ἐφάνέρωσεν ὁ πρόεδρος ὅτι ἐκ τῶν φιλονεικουμένων πληρεξ. παραιτήθησαν οὗτοι Σ. Α. Μεταξάν Μεγαρίδος, Π. Ἀργυρόπουλος και Ν. Δραγούμης Κρητῶν, Φιλήμων Μικρομάνης, Λέων Μελάς Μοθώνης. Δώσας δὲ τὴν ἡμερεύσιον διάταξιν διαλύει τὴν συνεδρίασιν.

Ὁ ὑποφαινόμενος Δημήτριος Χατζίσκος νόμιμος πληρεξ. οἱος τῆς ἐπαρχίας Νέων Πατρῶν, πληροφορῶ τὸ Κοινὸν ὅτι ἡ ἐπὶ τῶν γνησίων ἐγγράφων ἐξεταστικὴ ἐπιτροπὴ παρεγνώρισε τὴν ἡμετέραν νόμιμον πρώτην ἐκλογὴν, και ἀνεγνώρισε τὴν δευτέραν (τῆς ἀποσυρθείσης μειοψηφίας ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, εἰς τὴν προκαταρκτικὴν τοπικὴν σύνοδον, κατὰ τὴν πόλιν Ὑπάτης) παράνομον ἐκλογὴν τῶν Κ. Αἰνιάνος, και Εὐαγ. Κοντογιάννη. Τὴν ἐμπαθὴ ταύτην πράξιν τῆς ἐπιτροπῆς ἐξεκαλέσαμεν ἐνώπιον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἀλλὰ και αὕτη διὰ νὰ μὴν ὑποπέσῃ εἰς ἀργοπορίας ἐργαζομένη εἰς προκαταρκτικὰς ἐργασίας δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν τὰς ἐνστάσεις οὐδενὸς τῶν ἀδικηθέντων, παραδεχθεῖσα ἐν γένει τὰς πράξεις τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τῆς πλειοψηφίας της.

Εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ποῦ νὰ προσφύγωμεν διὰ νὰ ἐξασκήσωμεν τὰ ἐπαρχιακὰ και ἀτομικά μας προσβεβλημένα δικαιώματα, ἐμφαινόμεθα ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ διὰ τῆς παρούσης μας κηρύττοντες μὲ τὸν δημοσιώτερον τρόπον ὅτι οἱ νόμιμοι πληρεξ. οἱ τῆς ἐπαρχίας Ν. Πατρῶν, Δημήτριος Χατζίσκος, Χριστόδουλος Ζωγραφίδης, και Γιαννάκης Γαρδίκης νόμιμος ἀναπληρωτῆς, ἀπεκλείσθησαν τοῦ δικαιώματος, και ἀνεγνώρισθησαν οἱ Κ. Γ. Αἰνιάν, και Εὐαγ. Κοντογιάννης· ὅτι, ἐὰν ἡ συγκροτηθεῖσα ἤδη ἐθνικὴ συνέλευσις θεσπίσῃ ὡς ἐλπίζεται νόμους και σύνταγμα ὠφέλιμα διὰ τὴν πατρίδα, Εὐλογητὸς ὁ Θεός. πολλοὶ ἔπαθαν, ὡς ἔπαθε και τῶν ἀναφερομένων ἡ φιλοτιμία, ὡς παρεγνώρισθησαν και τὰ δικαιώματα τῆς ἐπαρχίας μας, ἀλλ' ἂν (ὃ μὴ γένοιτο) ἡ καταχθόνιος ῥαδιουργία, ἥτις ἀπέκλεισε τῶν ὑποφαινόμενων τὸ δικαίωμα και ἄλλων ἴσως πληρεξ. οἱων, βλάβῃ κατὰ τι τὰ δικαιώματα τοῦ ἔθνους, και ἐκεῖνα τοῦ συνταγματικοῦ θρόνου τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, προλαμβάνω ὁ ὑποφαινόμενος νὰ φυλάξω τὰ δικαιώματα τῆς ἐπαρχίας μου, και λέγω ὅτι εἰς τοιαύτην περίστασιν δὲν ἐνοχοποιεῖται ἡ ἐπαρχία Ν. Πατρῶν, διότι δὲν εἶχε πληρεξ. οἱους νόμιμους εἰς τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, και κατὰ συνέπειαν δὲν ἔλαβε και μέρος εἰς τὰς πράξεις της.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 9δρίου 1843

Δημήτριος Χατζίσκος.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΩΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΝ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἀρχαιρεσίαι τῆς Συνελεύσεως.

Ἄρθρ. 1. Ἡ Συνέλευσις προβαίνει εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐνός Προέδρου, τεσσάρων Ἀντιπροέδρων και τεσσάρων γραμματέων, λαμβανομένων ὧν ἐκ τῶν πληρεξ. οἱων.

Ἄρθρ. 2. Τοῦ μὲν Προέδρου και Ἀντιπροέδρων ἡ ἐκλογὴ γίνεται δι' ἀπλῆτου πλειονοψηφίας, τῶν δὲ Γραμματέων διὰ σχετικῆς. Ἄν μετὰ τὴν πρώτην ψηφηφορίαν δὲν ἀναδειχθῶσιν ἐν ἀπολύτῳ πλειονοψηφίᾳ ὁ Πρόεδρος και οἱ Ἀντιπρόεδροι, γίνεται δευτέρα ψηφηφορία ἐπὶ διπλασίου ἀριθ. τῶν λαβόντων σχετικῶς τὰς πλειότερας ψήφους και ἀναγορεύονται Πρόεδρος και Ἀντιπρόεδροι οἱ λαβόντες σχετικῶς τὴν πλειονοψηφίαν. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἀποφασίζει ὁ κλῆρος.

Ἄρθρ. 3. Καθῆκον τοῦ Προέδρου εἶναι νὰ τηρῇ τὴν εὐταξίαν τῆς Συνελεύσεως, νὰ ἐφορᾷ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ κανονισμοῦ, νὰ χορηγῇ τὴν ἄδειαν τοῦ ἀγορεύειν, νὰ θέτῃ τὰ ζητήματα, νὰ κηρύττῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφηφορίας, νὰ ἀπαγγέλλῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς συνελεύσεως και νὰ ἀγορεύῃ ἐν ὀνόματι αὐτῆς συμφώνως μὲ τὸ φρόνημά της.

Κατὰ τὰς γινομένης συζητήσεις ὁ Πρόεδρος δὲν δύναται νὰ ἀγορεύῃ εἰμὴ διὰ νὰ ὀρίσῃ τὸ ζήτημα και ἐπιστήτῃ εἰς αὐτὸ τὴν προσοχὴν τῶν συζητούντων. Ἄν δὲ θέλῃ νὰ μετὰσχῃ τῆς συζητήσεως ὡς πληρεξ. οἱος καταλιμπάνει τότε τὴν ἑδραν του παρχωρῶν αὐτὴν, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ συζήτησις εἰς τὸν λαχόντα τὰς πλειότερας ψήφους Ἀντιπρόεδρον και ἐν ἐλλείψει τούτου εἰς τὸν ἀμέσως μετ' αὐτῶν ἐπιλαχόντα.

Κωλυμένου τοῦ Προέδρου ἀναπληροῖ αὐτὸν ὁ λαβὼν τὰς περισσοτέρας ψήφους ἀντιπρόεδρος, και τούτου κωλυμένου ὁ ἀμέσως μετ' αὐτὸν ἐπιλαχὼν, και οὕτω καθεξῆς.

Ἄρθρ. 4. Καθῆκον τῶν Γραμματέων εἶναι νὰ ἐπιτηρώσιν τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν, νὰ ἀναγνώσκωσιν αὐτὰ εἰς τὴν Συνέλευσιν, νὰ καταγράφωσι κατὰ τὴν τάξιν τῆς αἰ-

ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ Θ'.

Τῆς 22 Νοεμβρίου.

Προεδρεύοντος τοῦ Ἀντιπροέδρου Α. Μαυροκορδάτου.

Μετὰ τὴν συνήθη ἀνάγνωσιν τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου τῶν πληρεξουσίων, ἀνεγνώσθη ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξελ. ἐπιτροπῆς, δι' ἧς ἀνεγνωρίσθησαν νόμιμοι οἱ πληρεξούσιοι τῶν νήσων Ἀμουργοῦ, Ἰου, Συκίνου καὶ Φολεγαδίου, οἵτινες καὶ παραδεχθέντες ὑφ' ὅλης τῆς συνελεύσεως ὠρίσθησαν κατὰ τὸν νόμον.

Εἶτα ἀνεγνώσθη ἡ ἀναφορά τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι Κυδωνιέων, δι' ἧς ἐζητοῦντο νὰ δεχθῶσιν ὡς νόμιμοι καὶ οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ἀπέκτησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δικαιώματα. Περὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης εἶπεν ὁ Πρόεδρος, ὅτι κατὰ τὸν κανονισμόν, αὔριον θέλει συζητηθῇ.

Ὁ Κωνσ. Ζωγράφος ὁμιλεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τῆς συζητήσεως, ὅπερ ἦν ἡ ἐξέτασις τῶν πράξεων τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, καὶ προλογίζων ἀπὸ νόμους καὶ τύπους καὶ ἀπὸ τὰς ἐλλείψεις αὐτῶν, καὶ τρόπον τινὰ προδιαθέτων εἰς τὸν σκοπὸν, ἐφθασε νὰ εἰπῇ ὅτι ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶναι πολύτιμος, καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὴν Συνέλευσιν ἀναβολὴν καὶ βραδύτητα, διὰ τοῦτο αὕτη φρονίμως ποιῶσα ἤθελε παραδεχθῇ τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐπιτροπῆς ὥστε ἀποφεύγοντες πᾶσαν ἄλλην συζήτησιν νὰ περιορισθῶσι μόνον εἰς τὴν συζήτησιν τῶν ὅσα ἡ ἐπιτροπὴ παρτήρησεν ὡς παράνομα, ἅτινα καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως, ὅπερ ἐστίν, ἂν τινες τῶν πληρεξουσίων ἔχωσι τὰ προσόντα τοῦ νομίμου πληρεξουσίου, ἢ ὄχι, διότι εἶναι τινὲς μὴ ἔχοντες τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα, καὶ οὕτως ἀποφεύγουσι τὰς χρονοτριβὰς, τὰς ἐριδας, καὶ λογομαχίας. Μετὰ ταῦτα ἐρμήνευσε τὸν νόμον περὶ ἐκλογῆς τῶν πληρεξουσίων μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἀνέπτυξε τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ νόμου, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἐν τῷ νόμῳ ἀναφερόμενος αὐτόχθων δὲν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ὁ κάτοικος τῆς ἐπαρχίας, ἐξ ἧς ἐκλέγεται πληρεξούσιός της, καὶ διὰ τὴν ὑποστήριξιν ἔτι μᾶλλον τὸν λόγον τοῦ ἔφερε μαρτυρίας ἀπὸ τὴν πρὸς τὸ Πανελλήνιον ἀλληλογραφίαν τοῦ Κυβερνήτου.

Μετὰ τοῦτον λαμβάνει τὸν λόγον ὁ Παῖκος καὶ διακρίνει εἰς δύο προτάσεις τὰ ρηθέντα ὑπὸ τοῦ Ζωγράφου, λέγων ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὴν πρώτην, ἥτις ἦτον ἡ παραδοχὴ τῶν πράξεων τῆς ἐξελ. ἐπιτροπῆς, καὶ ὅτι εἶναι ἐναντίος πρὸς τὴν δευτέραν, ἥτις ἦτον ὅτι ὁ πληρεξούσιος πρέπει νὰ ᾖ αὐτόχθων, ἢ κάτοικος πέντε ἔτη εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ ἀνακεφαλαιόντων δὲ τὰ λεχθέντα τοῦ Ζωγράφου, καταντᾷ εἰς τὸν περὶ ἐκλογῆς τῶν παραστατῶν νόμον, ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐρευναν τῶν ἀρθρῶν τοῦ νόμου, τοῦ ψηφίσματος τοῦ Κυβερνήτου, καὶ τῶν ὁδηγίων αὐτοῦ περὶ τῶν ἐκλογῶν, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος διατάττων ὡς προσὸν τοῦ πληρεξουσίου τὴν αὐτοχθονίαν, ἢ τὴν πενταετὴ κατοικίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύει. Ἐν τούτῳ τὸν διακόπτει ὁ Γρίβας λέγων, « ψεύδεται ὅτι δὲν ὑπάρχει νόμος ». ὁ Κλονάρης ἀντιλέγει εἰς τὸν Γρίβαν ὑπὲρ τοῦ Παῖκου (λογομαχία) ἐπαναλαμβάνων τὸν λόγον ὁ Παῖκος ἐξαιρουμένη τὴν ὁμιλίαν του, καὶ διὰ τὴν ἰσχυροποίησιν τὴν πρότασίν του κάμνει μνησίαν συχνὴν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ Κυβερνήτου, ἀλλὰ ἐνόμισε περιττὸν, λέγει, νὰ φέρῃ ἐν τῷ μέσῳ τὰ τεμάχια ἐξ ὧν ἀρύεται τὰς ἀποδείξεις του· ἐμβαίνει εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ νόμου, καὶ παρεξηγεῖ τὸν αὐτοχθονισμόν, λέγων ὅτι αὐτόχθων ἐννοεῖται ἕκαστος Ἕλλην, καὶ ὅτι ὁ ὑπ' ἀριθ. 17 νόμος δὲν ἰσχύει, διότι ἔλαβε, χάραν τὸ γ'. ψήφισμα τοῦ Κυβερνήτου, ὅπερ δὲν λέγει τί περὶ αὐτοχθονίας πληρεξουσίων. Τέλος ἐπικαλεῖται τὴν

δικαιοσύνην τῆς συνελεύσεως, ἥτις ἂν καὶ παντοδύναμος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ὀπισθενεργὸν δύναμιν, νὰ δημιουργήσῃ νόμον διὰ τὸ παρελθόν, εἰμὴ διὰ τὸ μέλλον μόνον.

Μετὰ τοῦτον ὁμιλεῖ ὁ Παλαμίδης λέγων ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὸν Ζωγράφον, καὶ ἐναντιοῦται μὲ τὸν Παῖκον παρεξηγήσαντα τὸν νόμον τοῦ Κυβερνήτου, καὶ ἐξεφράσθη κατ' ἐκείνων ὅσοι διαδίδουσι μὲ κακὸν σκοπὸν σπερμολογίας, ὅτι δῆθεν οἱ αὐτόχθονες κατατρέχουσι τοὺς μὴ αὐτόχθονας Ἕλληνας, καὶ μὲ πολλὴν θερμότητα ψυχῆς καὶ πνεύματος ὠμίλησε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀποδείξας τὸ ἐναντίον, ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτόχθονες καὶ ἠγάπησαν καὶ ἐτίμησαν, καὶ ἀντέμειψαν πολυειδῶς τοὺς μὴ αὐτόχθονας συναγωνιστὰς καὶ μὴ ἀγωνιστὰς ὁμογενεῖς των, καθὼς μαρτυροῦσι τὰ πράγματα αὐτά. Περὰν δὲ τὸν λόγον εἶπε νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς τὴν ψηφηφορίαν, ἂν οἱ φιλονεικούμενοι πληρεξ. ἔχωσι τὰ προσόντα τοῦ δικαιώματος τοῦ πληρεξουσίου.

Μετὰ τοῦτον ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Λιδωρίκης φανερώσας ὅτι εἶναι σύμφωνος μὲ τὸν Ζωγράφον καὶ Παλαμίδην.

Μετὰ τοῦτον ἀνέστη ὁ Κλονάρης, ὅστις ἀναφέρων γεννησιν, τροφήν, καὶ ἀνατροφὴν καὶ βιογραφίαν τοῦ νόμου, εἶπεν ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι πολὺ ἀπλοῦν, διότι ὁ προτεινόμενος παρὰ τῶν ἐναντίων νόμος δὲν ἰσχύει ἤδη ὡς γενόμενος ἀπὸ παραστατὰς καὶ οὐχὶ ἀπὸ πληρεξουσίου Συνελεύσεως, καὶ ὅτι ἡ Συνέλευσις δὲν ὑπέθεσε ποτὲ ὅτι θὰ συνέλθῃ καὶ ἄλλη· καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι κατηργημένου τοῦ νόμου, ἐν μόνον ἄρθρον ἰσχύει, τὸ ἕκτον. Ὁμοιάσας δὲ ὁ Κλονάρης τὸν νόμον μὲ τῆς ἀράχνης τὰ ὑφάσματα, καὶ ἀσπασάμενος τὴν γνώμην τοῦ Παῖκου, περαίνων τὸν λόγον λέγει ὅτι θεωρεῖ τὸν μὲν νόμον κατηργημένον, τὸ δὲ ἕκτον ἄρθρον αὐτοῦ ἰσχύον. Εἶναι πολὺ ἄλογον, νομίζω, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, νὰ λέγῃ τις ὅτι δύναται νὰ ἰσχύῃ ἐν μόνον ἄρθρον κατηργημένου νόμου ὡς νὰ λέγῃ, νεκρωμένου ὅλου τοῦ σώματος ἐν μόνον μέλος ὑγιαίνει.

Λαμβάνων τὸν λόγον ὁ Ρόδιος ἀρχεται ἀπὸ τὰς Παρνασσίδας Μούσας, « τὸ μὲν καλὸν φίλον ἐστὶ, λέγων, τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ ». Δὲν πρέπει, λέγει, νὰ ὑψώσωμεν τὸ δένδρον τῆς διχονοίας, καὶ ριζώσῃ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα· καὶ ὅτι ἡ συνέλευσις νὰ δεχθῇ ὡς νομίμους πληρεξουσίου τοὺς ἐλθόντας εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι τῶν 1829.

Ὁ Α. Λόντος ἀπαντῶν εἰς τὰ τοῦ Παῖκου καὶ Κλονάρη λέγει ὅτι ἡ Συνέλευσις δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ ἐγκυκλίους καὶ ἀλληλογραφίας (τοῦ Κυβερνήτου) εἰμὴ νόμον (τὸν ὑπ' ἀρ. 17), διότι τὴν καταστροφὴν τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων ἔφερον αὐταί.

Ἀναστὰς ὁ Γρίβας λέγει, μὲ τὰς φιλονεικίας παρῆλθεν ἡ ἡμέρα, ἃς τεθῇ τὸ ζήτημα εἰς ψηφηφορίαν, διὰ τὴν τελειώσωμεν.

Ὁ Ζωγράφος λαμβάνων τὸν λόγον ἀνασκευάζει μὲ πολιτικὴν σύνεσιν τινὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Παῖκου καὶ Κλονάρη λεχθέντων, μάλιστα ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην τὴν ιδέαν τοῦ Κλονάρη νομίζοντος ὅτι ἡ συνέλευσις δὲν ὑποθέτει ὅτι μέλλει νὰ συγκροτηθῇ καὶ ἄλλη, φέρων ἐν τῷ μέσῳ τὸν νόμον τῆς βουλῆς τῶν 1822 διατάττοντα ῥητῶς ὅτι ἡ ἐθνικὴ Συνέλευσις θέλει συγκροτεῖται κατὰ διετίαν.

Ὁ Μακρυγιάννης ἰστάμενος λέγει, δὲν εἶμαι νομικὸς νὰ ὁμιλήσω νομικῶς· ἡ 3 Σεπτεμβρίου σκοπὸν εἶχε νὰ συνελθωμεν νὰ κάμωμεν ἕνα νόμον ἰσχυρὸν νὰ τὸν ἔχουν καὶ τὰ παιδιὰ μας· καὶ ἄλλα τινὰ εἰπὼν ἔξω τοῦ προκειμένου ζητήματος ἐσιώπησεν.

Ἀναστὰς δὲ ὁ Α. Χ. Λόντος ὠμίλησεν ἐσκεπτικῶς περὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος· ἀνέπτυξε μὲ νομικὴν ἐπιστήμην καὶ μὲ λογικὴν κρίσιν ἄρθρον πρὸς ἄρθρον τὸν νόμον, ἀπέδειξεν ὅτι καὶ ὁ νόμος (ὁ περὶ ἐκλογῆς) καὶ τὸ ψηφί-

ΑΓΓΕΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ δις τῆς ἐβδομάδος. — ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ δραχ. 1. 50 κατὰ μῆνα, πληρωτέα κατὰ τριμηνίαν εἰς τὴν λήξιν τοῦ πρώτου μηνὸς ἐκάστης τριμηνίας. — Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ γίνεται ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου· ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις πόλεσι παρὰ τοῖς Ταχυδρομείοις. — ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ τῶν μὲν δικαστικῶν πράξεων λ. 18 τὸν στίχον, τῶν δὲ διατριβῶν ἢ ἄλλων ἄρθρων λ. 12.

Ἡ ἀληθὴς εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως (Σ. Σ.)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑ ΠΑΠΠΙΚΗ.

Ἐκ τῆς τελευταίας ἐτησίου παρατηρήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ῥώμης ἐξήχθη, ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ 1842 ἡ πρωτεύουσα αὕτη ἀριθμοῦσεν 167,121 κατοίκους, ἀνήκοντας εἰς 34,449 οἰκογενεάς· κατὰ τὸ 1841 ὁ πληθυσμὸς ἦτον μόνον 150,725 ἀτόμων, ὅθεν ἡ αὐξήσις ἦτον ἐκ 16,396 ἀτόμων. αὐξήσις ἐκπληκτικὴ, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν περίστασιν τοῦ ὅτι κατὰ πρῶτον ἤδη φαίνονται εἰς τὴν ἐτησίαν ἐπιθεώρησιν οἱ κάτοικοι τῶν Παππικῶν παλατίων, τοῦ μεγάλου Καταστήματος, τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, καὶ τῆς περὶ τὴν πόλιν πεδιάδος· εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ πεδιάς αὕτη εἶναι ἔρημος, περιέχει ὅμως ποσότητά τινα οἰκῶν, κατοικῶν, ἀμπελουργῶν, Κωμῶν, καθὼς πρὸς τούτοις καὶ ἐν ζεῦγος μικρῶν χωρίων πλησίον τῆς πόλεως, πτωχῶν λιψάνων παλαιῶν πόλεων καὶ φρουρίων τοῦ μεσαιῶνος· πρέπει ὅμως νὰ βάλωμεν εἰς ἀριθμὸν τοὺς ἐπιγεννηθέντας πρὸς τοὺς ἀποθνήσκοντας, ἂν καὶ δὲν ὑπερβαίνωσι τοὺς 455· ὡς πρὸς τὸν πληθυσμὸν αἱ γεννήσεις εἶναι ὡς 1 πρὸς 41, ὁ θάνατος ὡς 1 πρὸς 47, καὶ οἱ γάμοι ὡς 1 πρὸς 137. Ἐκ τῶν εἰρημένων 167,121, ἄρρενες εἶναι 88,442, καὶ θύλεις 78,679, ξένοι ἑγγαμοὶ 15,697, καὶ 15,424 Ῥωμαῖοι, (ἢ Ῥωμάνοι)· ὑπὲρ τοὺς 80 χρόνους μετροῦνται 800 πρόσωπα· 30 Καρδινάλεις 21, ἀρχιεπίσκοποι, ἢ ἐπίσκοποι, 125 προεστώτες· τὸ σύνολον 176 ἀξιωματικοὶ ἐκκλησιαστικοί· ὁ κλῆρος ὁ ἐγκόσμιος ἔχει ἄτομα 1,654· μοναχοὺς 2,479, μοναχὰς 1,550, τὸ σύνολον τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως 5,859· εὐγενεῖς καὶ κτηματίαι 2,652· γραμματισμένοι καὶ ἐπιστημονικοὶ 2,158, τεχνῆται 1,622, ἱατροὶ 213, χειρουργοὶ 183 δημόσιοι διδάσκαλοι 302, πολιτικοὶ ὑπάλληλοι 3,733, ὑπάλληλοι ιδιωτικοὶ 2,622, τεχνουργοὶ βιομηχάνοι 37,202, ὑπηρεταὶ 12,128, ἡμεροδουλευτᾶδες 15,158· (κατὰ τὸ 1841 μόνον 7,262· ὅθεν ἡ μεγαλητέρα αὐξήσις ἐγένετο εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν)· ἐργάται τῶν οὕτω λεγομένων φιλευργετικῶν ἔργων, καὶ ἐπαῖται 1,912 (ἀριθμὸς πολλὰ μέτριος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν ἐμπεριέχονται, εἰμὴ οἱ φέροντες τὴν οὕτω λεγομένην διαταγὴν τῶν ἐπαιτῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικυρωμένοι εἰς τὴν ζητείαν ὁ ἀριθμὸς τῶν μὴ ἐπικυρωμένων, ἀλλ' ἀπλῶς συγχωρημένων (ἀνεχομένων) ἦναι μέγιστος)· τελευταῖον, ἄτομα χωρὶς κτημάτων καὶ χωρὶς ἰδίας καταστάσεως 80,231, ἀριθμὸς ἐπίφοβος καὶ ἀνοίκειος εἰς τὴν ιδιότητα τῆς Ῥώμης· διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν 14 ἐτῶν ἀναβαίνει εἰς 31,796, ἀπὸ 14 ἕως 21, 26,449, ὅλοι ὁμοῦ 68,229· ὥστε, ἂν καὶ ἐγγραφῶσιν εἰς τὰ ἄνευ κτημάτων καὶ ἰδίας καταστάσεως ὅλα τὰ ἄτομα τὰ 21 ἐτῶν, ὁ ἀριθμὸς τῶν δυστυχῶν (ψυχῶν) ἤθελεν εἶναι ἀξιοσημείωτος· τὸ Ῥιὸν Κόντι εἶναι τὸ πλέον πληθυσμένον, ὡς περιέχον 22,598 ψυχὰς· εἶναι ἀληθές, ὅτι αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ πλέον ἐκτετα-

μένον, καὶ τὸ περικλεῖον τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἀρχαίας οἰκίσσεως· τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεως ἔχει 20,016 κατοίκους· ἡ Ῥίπα (ὄχθη) μόνους 3,087· τὸ Τραπεζεφέρε 12,338· τὸ Προάστειον 10,361· ἡ Ῥώμη ἔχει 3,732 Ἑβραίους εἰς 828 οἰκογενεάς.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὴν ἐπιούσῃν τῆς 20 Νοεμβρίου, μετὰ τὴν μεσημβρίαν συνεκροτήθη ὕπουρ. Συμβούλιον, πρὸς τὸ ὅποιον ὁ Κ. Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος προεδρεύων ἀντιπρόεδρος τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως ἐπρότεινεν ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τῆς Συνελεύσεως διετάξε νὰ τυπωθῶσι τὰ πρακτικὰ τῆς ἐξεταστικῆς τῶν ἐγγράφων ἐπιτροπῆς, καὶ ἡ ἐκθεσις αὐτῆς, ἀτινα καὶ ἐτυπώθησαν ὑπὲρ τὰ διακόσια ἀντίτυπα· ἐπειδὴ ὅμως διεξεληθῶν αὐτὰ, εὔρε πολλὰς παρανομίας, πρὶν διανεῖμῃ κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς συνελεύσεως τὰ τυπωθέντα πρακτικὰ εἰς ἕκαστον τῶν πληρεξουσίων, ἔκρινεν εὐλογον ὅτι δὲν πρέπει νὰ διανεμηθῶσι πρὸς τοὺς πληρεξουσίους ἀντίγραφα τῶν πρακτικῶν τῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὸν λόγον ὅτι, τὰ πρακτικὰ ταῦτα ἐμπεριέχοντα παρανομίας τρανὰς, ἀποδεικνύουσιν παράνομον ὅλως διόλου τὴν ἐθνικ. Συνέλευσιν, καὶ ὅτι διετάξεν ἐπομένως νὰ σφραγισθῶν ὅλα τὰ τυπωθέντα πρακτικὰ καὶ τὰ στοιχεῖα τοῦ τύπου· καὶ ἐνεργήσας ταῦτα, καθυποβάλλει ἐνώπιον τοῦ ὕπουργ. συμβουλίου καὶ γνωμοδοτεῖ ὅτι, ἐὰν ἦναι σύμφωνον τὸ ὕπουργ. συμβούλιον νὰ προταθῇ τοῦτο τμηματικῶς πρὸς τοὺς πληρεξουσίους, διὰ νὰ ἦναι προκατειλημένοι καὶ σύμφωνοι εἰς τὴν αὐρινὴν συνεδριάσιν περὶ τῆς μὴ παρουσιάσεως εἰς τὴν Συνέλευσιν τῶν πρακτικῶν.

Πολλὰ γινώμαι ἔλαβον χώραν καὶ τέλος ὁ μὲν Α. Μαυροκορδάτος καὶ Ι. Κωλέττης, ἐπεφορτίστησαν νὰ προτείνωσι ταῦτα πρὸς τοὺς πληρεξουσίους τῆς Στερεᾶς· ὁ δὲ Ρ. Παλαμίδης πρὸς τοὺς Πελοποννησίους, καὶ οἱ ἄλλοι τῶν ὑπουργῶν πρὸς τοὺς Αἰγαίουπελαγίτας, καὶ νὰ παραστήσουν ὅτι, ἐὰν τὰ πρακτικὰ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς δημοσιευθῶσι, θέλουν λάβῃ ἀφ' ἑαυτῶν σκανδάλων, κτλ.

Ταῦτα ἐβεβαιώθημεν ἀπὸ τινος τῶν πληρεξουσίων, καὶ ὅτι ἔχονται πάσης ἀληθείας, ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν γενομένην ἐν τῇ συνεδριάσει τῶν 22 Νοεμβρίου ζήτησιν ἀπὸ μέρους τῶν πληρεξουσίων νὰ καταχωρηθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς συνεδριάσεως τῶν 20 9βρίου ἡ ἀπόφασις τῆς συνελεύσεως περὶ τῆς τυπώσεως τῶν πρακτικῶν τῆς αὐτῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἐκθέσεώς της, ὅπερ καὶ ἐγένετο· ἐφ' ᾧ καὶ διανεμήθη εἰς τοὺς πληρεξουσίους μόνον ἡ ἐκθεσις τυπωμένη, καὶ οὐχὶ τὰ πρακτικὰ, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀπεκόπη ἡ ἐκθεσις, ὡς φαίνονται τὰ φύλλα τῆς

ΑΘΗΝΑΙ

τρεῖς τοὺς αἰτησαμένους· νὰ ἀγορεύσωσι, νὰ ἀπαριθμώσιν ἐν τῷ φανερόν τὰς ψήφους, νὰ πρῶτον σημειώσιν τῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν ἀπαγγελλθεισῶν ἀναβολῶν καὶ ἐν γένει νὰ πράττωσι πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Συνελεύσεως.

Οἱ Ἀντιπρόεδροι καὶ οἱ Γραμματεῖς δύνανται νὰ μετασχηματίζωσι ὡς πληρεξούτιοι τῶν συζητήσεων, ἀλλὰ συγκαθήμενοι μετὰ τῶν πληρεξουσίων.

ΚΕΦ. Β'.

Τάξις τῶν Συνεδριάσεων.

Ἄρθρ. 5. Ὁ Πρόεδρος ἀναγγέλλει τὴν ἑναρξιν καὶ τὸ τέλος τῶν συνεδριάσεων· περὶ δὲ τὸ τέλος ἐκάστης αὐτῶν συμβουλευθεὶς μετὰ τῆς Συνελεύσεως προκηρύττει τὴν ὥραν τῆς ἑναρξεως· τῆς ἐπιούσης συνεδριάσεως καὶ τὴν ἡμερουσὴν διάταξιν, ἣτις τοιχοκολλᾶται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ βουλευτηρίου. Δὲν δύναται δὲ ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Συνελεύσεως νὰ διακόψῃ τὴν συνεδρίαν.

Αἱ συνεδριάσεις ἄρχονται συνήθως κατὰ τὴν 10 ὥραν πρὸ μεσημβρίας. Πρὸ τῆς ἑναρξεως γίνεται ὑπὸ τῶν γραμματέων κατάλογος τῶν ἐμφανισθέντων πληρεξουσίων, ὅστις ὑπογράφεται ἀπὸ τὸν Πρόεδρον καὶ τοὺς γραμματεῖς ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Οἱ ἀπόντες σημειοῦνται ὀνομαστί. Ὅταν τις τῶν πληρεξουσίων ἄνευ εὐλόγου καὶ δικαιολογημένου κωλύματος τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ἐγκαίρως εἰς τὸν Πρόεδρον δὲν ἐμφανισθῇ ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν συνεδριάσεις, ὁ Πρόεδρος διατάττει ἕνα τῶν γραμματέων νὰ δηλώσῃ ὀνομαστί εἰς τὴν Συνέλευσιν τὴν ἔλλειψιν αὐτοῦ.

Ἄρθρ. 6. Μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς συνεδριάσεως ἀναγινώσκονται ὑφ' ἐνὸς τῶν γραμματέων τὰ πρακτικὰ τῆς προλαβούσης.

Ἄν εἰς ἡ πλείονες τῶν πληρεξουσίων νομίζοντες ἀσαφῶς ἢ ἀτελῶς ἐκτεθειμένην ἔννοιάν τινα προτείνωσι τῶν πρακτικῶν τὴν διόρθωσιν, ὁ γραμματεὺς δίδει τὰς προσηκούσας διασαφήσεις. Ἡ δὲ Συνέλευσις ἀπορρατίζει διὰ χειροτονίας περὶ τῆς προκειμένης προτάσεως· γενομένης ταύτης παραδεκτῆς, διορθῶνται τὰ πρακτικὰ εἴτε ἀμέσως, εἴτε κατὰ τὴν ἐπιούσαν συνεδρίαν τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πρακτικῶν ὁ Πρόεδρος διατάττει τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἡμερουσίας διατάξεως καὶ προτρεπτικῶς τὴν συνέλευσιν ἵνα σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ πρώτου τῆς διατάξεως ἀντικειμένου, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἄρθρ. 7. Οὐδεὶς τῶν πληρεξουσίων δύναται ν' ἀγορεύσῃ πρὶν ἐγγραφῇ ἡ ζήτησις ἐκ τῆς θέσεως τοῦ καὶ λάβῃ τὴν περὶ τούτου ἄδειαν παρὰ τοῦ Προέδρου. Ὁ Πρόεδρος χορηγεῖ τὴν ἄδειαν τοῦ ἀγορεύειν εἰς τοὺς πληρεξουσίου κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἐγγραφῆς ἢ τῆς αἰτήσεως τῶν, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς συζητουμένης προτάσεως ἀγορεύοντες νὰ λαμβάνωσι τὸν λόγον ἀλληλοδιαδόχως.

Ἄρθρ. 8. Πᾶσα πρωτοπικὴ προσβολὴ καὶ πᾶν σημεῖον ἐπιδιοκίμασίας ἢ ἀποδοκίμασίας ἀπαγορεύεται.

Ἄρθρ. 9. Ὁ ἀγορεύων δὲν διακόπτεται. Ἄν δὲ παρεκτραπῇ, ὁ Πρόεδρος οἰκοθεν ἢ κατ' αἴτησιν ἐνὸς ἢ πλείονων πληρεξουσίων ἀνακαλεῖ αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν· χορηγεῖται δὲ ὁ λόγος εἰς αὐτὸν, ὑπακούοντα εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Προέδρου, ἐὰν ζήτησιν νὰ δικαιολογηθῇ· ἀν' ὅμως ἀνεκλήθη δις εἰς τὴν τάξιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος καὶ ἔλαβε τὴν ἄδειαν τῆς ἀπολογίας, ὁ Πρόεδρος ζητεῖ τὴν γνώμην τῆς Συνελεύσεως ἂν πρεπὴ νὰ τῷ ἀπαγορευθῇ πλέον ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος καὶ ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ.

Ἄρθρ. 10. Πᾶς πληρεξούσιος δύναται νὰ φέρῃ δις μόνον τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος, πλὴν ἂν ἡ Συνέλευσις ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἐκ τρίτου.

Ἄρθρ. 11. Ἐπιτρέπεται εἰς πάντα πληρεξούσιον νὰ ἀγορεύσῃ ἄδεια τοῦ Προέδρου ὅσαςκις πρόκειται νὰ θέσῃ τὸ ζήτημα.

Ἄρθρ. 13. Ὅταν, συζητουμένου ἀντικειμένου τινὸς, προτείνῃ τις ἢ ὅτι ἐγένετο παράβασις τῆς ἡμερουσίας διατάξεως ἢ τοῦ κανονισμοῦ, ἢ ὅτι ἡ συζήτησις ἄλλων ἀντικειμένων ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ, οὗτος ἔχει τὸν λόγον κατὰ προτίμησιν· ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἡ προτέρα συζήτησις διακόπτεται, ἡ δὲ Συνέλευσις ἀποφασίζει περὶ τοῦ παραδεκτοῦ τῶν παρεμπιπτουσίων προτάσεων· αὗται λύονται πάντοτε κατὰ λογικὴν τάξιν πρὸ τῆς κυρίας προτάσεως.

Ἄρθρ. 13. Ἐπὶ τῶν συνθέτων προτάσεων ἡ διαίρεσις γίνεται διαισθηματικῶς ὅταν ζητηθῇ παρ' ἐνὸς τῶν μελῶν.

Ἄρθρ. 14. Πρὶν ἢ κηρύξῃ ὁ Πρόεδρος ἀποπερατωμένην τὴν συζήτησιν ἐρωτᾷ τὴν Συνέλευσιν ἂν ἐφωτίσθῃ ἀρκούντως· ἂν μετὰ δευτέραν δοκιμασίαν προκύψῃ δισταγμὸς ἐξακολουθεῖ ἡ συζήτησις.

Ἄρθρ. 15. Ἄν κανὲν τῶν μελῶν τῆς Συνελεύσεως ταράττῃ τὴν τάξιν ἀνακαλεῖται ὀνομαστί εἰς αὐτὴν παρὰ τοῦ Προέδρου· ἂν δ' ἐπιμένῃ ἐγγράφεται ἡ ἀνάκλησις διαταγῇ τοῦ Προέδρου εἰς τὰ πρακτικὰ. Ἀπειθουντος δ' αὐτοῦ περαιτέρω, ἡ Συνέλευσις ἀποφαίνεται τὴν εἰς τὰ πρακτικὰ κατάχωρησιν τῆς παρεκτροπῆς καὶ τῆς ἐνεκα αὐτῆς ἀποδοκίμασίας.

Ἄρθρ. 16. Ἄν ἡ Συνέλευσις καταστῇ θορυβώδης, ὁ δὲ Πρόεδρος δὲν δυνήθῃ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἡσυχίαν ἐντὸς αὐτῆς, προσημαίνει διὰ τῆς κρούσεως τοῦ κώδωνος ὅτι θέλει διαλύσει τὴν συνεδρίαν, ἐὰν δὲν παύσῃ ὁ θόρυβος· ἂν δὲ μετὰ τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν ἀποκατασταθῇ ἡ εὐταξία, διαλύει τὴν συνεδρίαν ἐπὶ μίαν ὥραν. Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ τὰ μέλη ἐξέρχονται τῆς αἵθουσης καὶ ἐπανέρχονται μετὰ τῆς ὥρας τὴν παρέλευσιν.

ΚΕΦ. Γ'.

Περὶ προτάσεως.

Ἄρθρ. 17. Πᾶν μέλος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάμνῃ προτάσεις καὶ νὰ παρουσιάζῃ τροπολογίας προτάσεων. Δὲν γίνεται ὅμως οὐδεμίαν πρότασις ἐκ τοῦ προχείρου διαρκούσης ἄλλης συζητήσεως, πλὴν ἐὰν πρόκειται περὶ τροπολογίας· τῆς ἤδη συζητουμένης προτάσεως, περὶ προηγήσεως καὶ περὶ τηρήσεως τῆς ἡμερουσίας διατάξεως καὶ τοῦ κανονισμοῦ, ὅτε ἡ λύσις τούτων προηγεῖται τοῦ κυρίου ζητήματος. Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει ν' ἀποφασίσῃ ἡ Συνέλευσις διὰ χειροτονίας τὸ παραδεκτόν ἢ μὴ τῆς παρεμπιπτούσης προτάσεως.

Ἄρθρ. 18. Ὅστις τῶν πληρεξουσίων ἔχει νὰ προτείνῃ νέαν πρότασιν εἰς τὴν Συνέλευσιν, ὀφείλει νὰ κοινοποιήσῃ ταύτην ἐγγράφως ἢ προφορικῶς εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Συνελεύσεως. Ὁ δὲ πρόεδρος κατατάττει αὐτὴν κατὰ τὴν χρονολογικὴν τῆς παρουσιάσεως τάξιν εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ κατάλογον καὶ διατάττει νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν Συνέλευσιν κατὰ τὴν ἐπιούσαν συνεδρίαν.

Ἄρθρ. 19. Κριθείσης τῆς προτάσεως συζητήσεως ἀξίως παρὰ τῆς Συνελεύσεως, τίθεται κατὰ σειράν μετὰ τῶν ἀντικειμένων τῆς ἡμερουσίας διατάξεως καὶ ἀρχεται ἡ διάσκεψις αὐτῆς μετὰ τὴν συζήτησιν τῶν πρὸ αὐτῆς προτάσεων. Πάντοτε ὅμως ἡ συζήτησις τοῦ καταχωρηθέντος εἰς τὴν ἡμερουσίαν διάταξιν ἀντικειμένου γίνεται τοῦλάχιστον τὴν ἐπιούσαν τῆς καταχωρήσεως.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ὑπεύθ. Συντάκτης Γ. Ιωαννίδης Θεταλός.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Π. Β. ΜΕΛΑΧΟΥΡΗ ΚΑΙ Φ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΗ.